

Jézus ismeretünk a part biztonságában, védettségében kezdődik, a szorgos, kitartó munka, az Isten Országá titkainak állandó keresése rajzolja elénk a valós Jézus-arcot. A kenyér-csoda előtti tanítás lelkgyakorlatos légköre ez. Csak ezt a kiindulásként helyesen megismert Jézust tudjuk a veszélyhelyzetekben is új, valós oldaláról jobban megismerni, de nem félreismerni.

Én vagyok az Isten. Minden hatalom birtokosa, minden létezés alapja. Hogyan retteghettek, ha én veletek vagyok? Hát nem csendesítettem el még a háborgó tengert is pusztá szóval? Számíthattok nálam nagyobb és valószínűbb erőre?

Én vagyok a Szeretet. A szeretet sohasem válhat rémítővé, kísértetté. A szeretet mindig békét, biztonságot, meleget áraszt. Én vagyok a másokért-élés, a másokkal törődés. Szabad mellettem kétségbeesni, rémüldözni?

Én vagyok a Béke. A szívek békéjét hoztam a világra. Nem a fegyvernagyvadás békéjét, nem a másiktól való félelem békéjét. Azt a békét hoztam, amely nem fél a másiktól, sőt egyáltalán nem fél senkitől és semmitől, mert kincse nem hozzáférhető semmiféle támadó számára, mivel szívében hordja. Azt a békét, azt a belső nyugalmat és biztonságot hoztam, amely minden külső háborítás ellenére is a tiétek lehet.

A barátotok van itt

Én vagyok a ti állandó társatok, jóban-rosszban barátotok. Én vagyok, akivel együtt jártátok Palesztina poros, köves útjait, akivel együtt koplaltatok vagy lakomáztatok, akivel együtt vendégeskedtek, vagy a szabadban háltok.

A barátotok van itt, aki mindig szerez nektek erőt adó táplálékot. Hol a testeteknek, hol a lelketeknek. Az imént, esteledvén, jóllakattalak titeket öt kenyérral és két hallal, és mindig erősítő táplálékotok lesz majd testem kenyere. Ha törtök belőle. Ha kinyúltok feléje, mert erőre lesz szükségetek. De táplálom lelketeket tanítással is, és erősítelek titeket Szentlelkemmel is.

A barátotok van itt, akit sokszor tán nem értetek, de nélküle még értelmetlenebb lenne az életetek.

„Ne féljete!” Nekem nem közömbös, hogy ti milyen helyzetben, milyen lelkiállapotban vagytok. Rémséges esetek, félelmek, minden testi-lelki bajotok nekem is fáj, nekem is rosszul esik. Én valódi szeretettel szeretlek titeket, ezért azt akarom, hogy az elhárítható bajoktól mentesüljete. Felesleges terheket ne vegyetek magatokra. Elég lesz a kikerülhetetlen keresztetek hordoznotok. Azokat, amelyeket az én nevemért, a tőlem tanult szeretetért raknak vállatokra a világ fiai. De ugyan minek gyengítenétek magatokat ilyen önemésztő keresztetekkel, mint az indokolatlan félelem, a segítségemmel legyőzhető elbizonytalanodás és szorongás? Hagyjátok abba ezeket a lélek-lékeléseket, hogy erőtök fokozódjon az igazi keresztetek vállalására! Mert bár nagyon szeretlek titeket, de azoktól nem tudlak megmenteni. Ahhoz el kellene vennem azok szabadságát, akik a keresztetek rátok rajják. De akkor már nem lennének emberek.

Így hát most fogadjátok el szeretetemet, bátorításomat: nem hagylak árván titeket!

BULÁNYI GYÖRGY

EGYHÁZREND...

3.2.4. "Hány kisközösségem lehet?"

Ki kell tisztáznunk a tapasztalatokat. A pioníroknak, mielőtt felfordulnak, palackba kell zárni a testamantumot, hogy a rájuk következő nemzedék már megtakaríthasson egyet és mást, amiért a pioníroknak még fizetniük kellett.

Én már nem tudom nem folytatni múltamat, amely ma nyolc közösséget és egy-két változó alakulatot jelent. Mégis jó lenne, ha egy "A kisközösségek egyházrendje" című tankönyvben az utánunk következők már törvényérett tapasztalatokat tanulhatnának. Valami katekizmusra volna szükség, amelynek ennyiedik és ennyiedik kánonaként tudomásul vehetnénk például az alábbiakat.

Legfeljebb két kisközösségem lehet. Amíg nem szüld meg a magadét, addig olykor jó lehet, ha két helyen is táplálkozol. De amikor már megszülded a magadét, az egyik táplálkozó közösségtől el kell köszönnöd, vagy esetleg hamarabb is, mert csak a kezdet kezdetén lehet két lovat ülni. Ha be akarod lovagolni az egyiket, ahhoz szükség van minden energiádra. A két táplálkozó közösségben megrekedés - infantilizmus.

Arra törekedjél, hogy egy általad táplált közösségnek add minden energiádat. Ha már megszülded a te tizenkettőd magját, akkor Jézusban barátkozásaidat úgy alakítsd, hogy a később kihalászottakat egyénileg felfejlesztve bevihesd ötödiknek, vagy kilencediknek vagy tizenkettődiknek a már meglévő-megszült közösséged üres székeibe. Ha találsz tehát két-három új embert, ne csinálj számukra azonnal egy új közösséget. Foglalkozzál velük egyénileg, majd fogadtasd el őket a már meglévő közösségeddel.

Harmadik közösséged csak akkor lehet, ha táplálkozó közösségedben kihál a "szülőd", vagy Isten neked juttatott ajándékai folytán leköröztetted őt, és téged küld e táplálkozó közösséged fölfelé, hogy ott táplálékot szerezz be magadnak, mert immár neked kell táplálnod azokat is, akikkel valamikor együtt táplálkoztál.

Mikor lehet négy közösséged? Akkor, ha ebben az előbb említett felsőbb közösségben is te bizonyulsz majd az említett ajándékok folytán "ásznak", s feljebb küldenek, hogy tudj valahogy te is táplálkozni, hogy így aztán táplálni tudjad a téged fölfelé küldő közösséget. Mikor lehet öt... majd hat, ill. mikor lehet hét közösséged? Akkor lehet hét közösséged, ha az ajándékok folytán egyre feljebb küldtek, s most már nincs is tovább hova küldeni téged, mert a 7. szintű kisközösségben már a kontinensek küldöttei kaptak széket, és nincs is már lehetőséged felsőbb kisközösségbe kerülni. Ha ajándékaid folytán történetesen itt is te léssz az "ász", akire legjobban figyelnek, s így valójában ezt is te táplálsz, mert te vagy a római pápa,

akkor lesz hét kisközösséged, s mind a hét tápláló lesz és egy se táplálkozó. De azért nem kell kétségbeesned, hogy te már csak Jézusnál, az imádságban táplálkozhatasz, mert köztudott, hogy ez a "táplálkozó" és "tápláló" kifejezés pár is csak szó, s a szavak mindig csak töredékesen tudják kifejezni a valóságot.

A jelen esetben azt a valóságot, hogy előbb-utóbb, mondjuk tíz esztendő múltán úgy ülünk már az általunk táplált közösségben, hogy annak, amit táplálékként nyújtunk az általunk vezetett közösségnek, annak éppen a háromszorosát, hatszorosát, vagy éppen tízszeresét kapjuk azoktól, akiket papírforma szerint mi táplálunk. Így van ez, mert a közösségi élet kezdetén az asztalra kerülő táplálékok 90 százalékát a kihalászó, a szülő teszi az asztalra, de idő múltával a kihalászott gyermekek felnőnek, megizmosodnak. S ha kezdetben mondjuk mind a tízen, összességükben a táplálékoknak csupán összesen 10 százalékát tudták az asztalra tenni, azaz egyenként a táplálékmenyiség 1-1 százalékát, akkor később, évek múltán egyenként megközelíthetik már a 10 százalékot is, úgy hogy a "szülő" már alig húz el néhány százalékkal legjobban sikerült gyermekének a teljesítménye fölött, vagy éppen vezetőcserére is sor kerül, mert a kihalászból öreg halász lett, s az egyik ifjabb halásznak már izmosabb a karja. Persze mindez egyenlőre tapasztalatok előtt megírt katekizmus... s az ilyen katekizmus nem katekizmus. Íróasztal szaga van. Életidegen. Legalábbis az én életemhez nincs sok köze. De a fantáziámhoz köze van.

I. János Pál pápa napok alatt behalt abba a kavalkádba, amelyet megkíván a kialakult gyakorlat szerint ma a Péter-tiszt betöltése. Arról álmodozom, hogy a Péter-utód is csak ember, s neki is csak annyi embert lehet ismernie, mint más halandónak, hiszen számára is 24 órából áll a nap. Valamikor éveken keresztül egész nap nem volt más dolgom, csak hogy "üljek", s egy mellettem "ülő" hasonlóan időnagybirtokos vezérkari tiszt heteken keresztül mesélte, hogy mit hallott-tanult százados korában három éven keresztül a Hadi Akadémián. Beszélt arról, hogy egy hadsereg- vagy hadtestparancsnoknak naponként csak annyi a lekötöttsége, hogy egy órácskát elbeszélgessen a hozzá beosztott három vezérkari tiszttel. Ha ennél több dolga volna - hallottam a bölcs oktatást, amely tapasztalatok utáni katekizmusból való volt -, akkor nem tudna jó hadseregparancsnok lenni. Akinek hét kisközössége van, mert ő a pápa, vagy mert ők alkotják az egyház legfelsőbb szintű kisközösségét, és négyhetenként találkoznak kisközösségeikkel, annak minden hétre esik csaknem két találkozó, Sárbogárd, Székesfehérvár, Budapest, Bécs, Marseille, Róma-központtal... vagy egy másik ilyen hét-közösséges személy esetében Hirosima, Tokyo, Manilla, Calcutta, Beyrouth, Róma-központtal, ha az illető nem magyar, hanem japán... mondom az ilyen hét-közösségesnek valami olyan kenyérkereső foglalkozással kell rendelkeznie, amit a repülőgépen is tud csinálni, pl. fordít olaszról magyarra, vagy olaszról japánra, és akármilyen ügyesen is osztja be kisközösségi találkozóinak időpontját, családjától azért havonként alighanem egy hétre meg

kell válnia. Ha persze már nyugdíjas, s a gyermekei már mind kirepültek a fészekből, akkor sokkal könnyebb. Erre meg is van a lehetőség, mert amire a különböző szinteken ő bizonyult a legalkalmasabbnak arra, hogy tovább vigye fölfelé ill. hozza lefelé az információkat, és így eljutott erre a legfelsőbb szintre, addigra minden biztonnal fehérbe csavarodott már a haja. Öszbe-fehérbe, mert a kapott ajándékok akármekkora is, azokat kamatoztatni is kell... ehhez pedig idő kell, hiszen sem az egy talentumból nem lesz máról holnapra kettő, sem az ötből nem lesz máról holnapra tíz. Egy ilyen 5-10 talentumos testvér talán elbírná a hét kisközösséget, azt ti., hogy ismeri és "így" tudja szeretni is hetven, azaz közösségenként 10-10 testvérét.

A katekizmus majd elmondhatja azt is, hogy a katolikusok 90 %-ának elég lesz majd egy kisközösség, mert az idők végezetén már nem lesz kiket kihalászníok, hiszen ők már "a föld végső határaitól" valók lesznek. Így aztán a további 9 %-nak pedig elég lesz - ők táplálják majd az előbbi 90 %-ot - a két kisközösség. Csak 1 %-nak kell majd háromhoz tartoznia, mert ők tartoznak majd bele abba a felsőbb szintű közösségbe, amelyben megszerzik azt a táplálékot, amellyel táplálni tudják a 9 %-ot. És így tovább, csak egy ezreléknek kell majd négy kisközösséghez tartoznia... csak egy tízezerléknek kell öt kisközösségbe járnia, csak egy 100 ezreléknek kell hat kisközösségben élnie. És 100 millióból csak egy testvérnek kell hét kisközösségbe járnia, azaz a jelenlegi 700 millió katolikusból összesen csak hétnek. Azért van ez így, mert miközben így növelgették ezek a soktalentumosok a maguk kisközösségének a számát, addigra a legalsóbb szintű kisközösségekben táplált testvéreik is elmentek a pénzváltóhoz, s valakiket emberhalászokká tettek, még hozzá olyan sikerrel, hogy azok is emberhalászokká tették a maguk tizenkettőjét, tízét.

Így aztán az előbb megmutatott hét szint már nem is hét szint, hanem ennek a lefelé is növekedésnek az erejében - kilenc szint... és a 700.000.000 - éppen kilenc jegyű szám. Mindez annyit jelent, hogy e sok-sok millióból elégnek látszik, ha van hét olyan testvér, aki képes arra, hogy hetven testvérevel is kiváló legyen a kohéziós mutatója. Ha lefelé haladunk most a szinteken: elég, ha van 70 olyan személy, akiknek hat kisközösségük van, s így 60 embert kell jól ismerniük? Elég ha van 700 olyan, aki 50 testvért ismer jól; 7.000 olyan, aki 40-et, stb. Ennyi nagyobb teherbírási személyt pedig minden biztonnal talál majd a felénk irányuló bizalom.

A fentiekben elmondottaknak minden biztonnal van nem egy szépséghibája. Elsősorban arra gondolok, amit fiatal koromban hallottam hatvanas éveiben járó egyik professzoromtól: "A fiatal bírna, de nem tudja; az öreg tudná, de nem bírja". Amit a fentiekben elmondottam, az figyelembe veszi azt, hogy viszonylag csak nagyon kevés öreg bírja. De nem veszi figyelembe, hogy a fiatalok éppen azért, mert fiatalok, sokan bírják a nagyobb terhelést. Javítok tehát a fentebb elmondottakon. Fiatalon juthat energiám arra, hogy több közösséggel is induljak; mondjuk

négyre is lehet szeretet-energiám. Hozzáértésem az időben nőhet, energiáim azonban biológiai összetevőim következtében inkább csökkennek. Hozzáértésem növekedése következtében felsőbb szintre kerülhetek, s ez esetben energiagazdálkodásom megkívánhatja tőlem, hogy még életemben átadjak abból a négy közösségből, amelyeket én szültem meg, egyet vagy kettőt vagy hármat e közösségek másodvezetőinek. Tapasztalataink vannak arról, hogy az ilyen másodvezetőnek átadott közösségeknek kezdetben olyan érzésük van, hogy ők olyan "kiadott", olyan "gebines"- közösség. De évek múltával ez az érzés felszámolódik bennük: a közösség egybeforr a maga új vezetőjével.

3.2.5. "Család, munkaviszony és "barátkozás" harmóniája"

Ismernem kell azt, akit szeretni akarok. Ezért aztán az Isten Országá - barátkozás; így is mondhatom: barátság. S ha barátság, akkor az Ország talán nem az ezreket és tízezreket megigéző "mágusok" erőtere. Xavéri Szent Ferencről mondják, hogy megkeresztelt talán 1 millió embert is. Isten Országában gondolkodva fel kell tennünk a kérdést, hogy tudott-e 100.000 embert állítani maga mögé, akik a maguk barátkozó szeretetenergiáival közösségekké tudták formálni ezt a milliót. Egy plébános, ha emberfeletti ember, saját személyében meglátogathatja a maga 5-6 ezer "hívét" - évenként egyszer. De ez csak egy emberfeletti ember találkozása lesz "kedves híveivel" és semmiképpen sem barátság. Pedig ez a barátkozás ott él az ember szívében emberi igényként, és éppen ennek az igénynek a kielégítését ragadta meg Jézus, amikor anynyi próféta-küldött után újra indította az Országot, amelyet ő barátságokból akart felépíteni.

Kicsit nagy méretűre sikerült ez az "ismerésről" szóló 3.2. szakasz, de úgy gondoltam, "palackba kellett zárnom" azokat az érzéseket, gondolatokat, amelyeket leírtam. Egy házasságtól, családtól, s ma már munkaviszonytól is függetlenített ember zár itt palackba valamit nem függetlenített testvérei számára. Azon a címen, hogy nem függetlenített keresztényekre építő egyházmodellről álmodozik. Arról akartam ezekkel a lapokkal hitet tenni, hogy az Ország felépülhet a házastársra, családra, munkaviszonyra fordított kellő energiák mellett is. Ennél is többet akartam mondani. Azt, hogy hitem szerint az Ország csak akkor épülhet fel, ha mindezekre kellő energiát fordítunk. Az Ország ugyanis szélesebb fogalom, mint az egyház. Az Országba beletartozik a házastársi, a családi, a munkahelyi szeretet is, nemcsak a kisközösségi. Az Országot ugyanis az az ember alkotja, aki harmóniában éli meg a szeretetet az Ország összes színterén. Az egyház /a kisközösség/ színterén is, de nemcsak azon.

3.3. "Hivatal nélkül funkcionál"

A fentebb elmondottakat talán abban foglalhatnám össze, hogy a "kicsi a szép", hogy az emberméretű az emberhez illő. Csak így lehet hatékonyan szeretni a ráknbízottakat... azokat, akik ránk bízta magukat. Így lehetséges a szeretet mindenféle hivatal közbejötté nélkül.

Így van lehetőség arra, hogy ne kelljen barátaim rámtartozó ügyeit irodával és irodaigazgatóval és titkárral intéztetnem.

S ezzel már át is térhetek a kisközösség-modellű egyházrendnek a következő vonására, amelyet hivatalnökküliségnek mondok. Mivel ebben a modellben nem pusztán egy gyenge ezrelék rendelkezik tiszttel, hanem tiszttel tölt be az egyház tagjainak 10 százaléka - mert csoportvezető -, ezért legalább százannyi azoknak a száma, akik szervezeti jellegű felelősséget is hordoznak az egyházért - a jelen egyházrend tisztségviselőihez viszonyítva. Ha a 10 százalékos kitevő tisztségviselők családi-munkahelyi elfoglaltságuk mellett átlagban mindössze napi egy-egy órát szentelnek vállalt felelősségüknek, ez százuk részéről akkor is napi 100 az Ország ügyének szentelt órát jelent. A jelenlegi egyházrenden belül a családtól és munkaviszonytól függetlenített tisztségviselők esetében aligha számolhatunk napi 10 óránál többet. Így aztán megálmodott egyházrendünkön belül tízszer annyi munkaórában realizálódó felelősség építhetné az egyházat, mint amennyi most építi.

A jelenlegi tisztségviselők - plébániai, püspöki és pápai szinten egyaránt - kénytelenek hivatalt, hivatalokat létesíteni. Plébániai szinten egy-két, püspöki szinten tízszer ennyi és pápai szinten ezerszer ennyi hivatalnokkal. Ezeknek a hivatalnokoknak a száma a papokkal-püspökökkel együtt aligha haladja meg az 1 milliót. A kisközösség modellű egyházrenden belül viszont a csoportvezetők lehetséges száma ennek a hetvenszerese. Ha ez a hetven millió testvér csak napi egy órát áldoz az egyház intéznievaló szeretet-ügyeire, nemcsak mennyiségileg képesek sokszorososan többre, mint a jelen hivatalnokok, hanem minőségileg is: ismerésen alapuló szeretetet tudnak nyújtani, amire a nem bensőségesen ismert személyeket ügyintéző hivatalnokok aligha képesek.

3.4. "Hivatalnok-eltartás helyett csak irgalom-kaszsa"

Van ennek a kérdésnek pénzügyi vonatkozása is. Ha modellünk értelmében az egyház a maga ügyintézését "társadalmi munkával" tudná elvégezni, akkor a közösségek kasszája csak igen csekély részben fordítódnék egyház-fenntartási költségek fedezésére. Az egyházi köztulajdon ílymódon felszabadulna arra, amire való. Csillagászati összegek szabadulnának fel az éhezők megetetésére, a ténylegesen rászoruló kielégítésére. Ez pedig nélkülözhetetlen előfeltétele a nyomorgók és rászoruló kihalásának. Nélkülözhetetlen mindaddig, amíg a Gondviselés nem a gyógyítás és a kenyérszaporítás rendkívüli ajándékának általánossá tevésével akarja megoldani ezeket a problémákat... érvénytelenné téve az üdvösségre bemeheletesnek az ítélet-tablóban leírt feltételeit, azaz az irgalmaságot. A közösségi kassa ílymódon felszabadulna az irgalom számára. Isten népének így nem a hivatalnokok fizetésére, szolgálati lakásuk biztosítására, hanem a rászoruló támogatására kellene a zsebükbe nyúlnia.

A kisközösségi egyházmodellnek újabb katedrálisok építésére sincs szüksége. A meglevők bőségesen elegendők